

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRA IÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,20.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Pels reclusos

La campanya per l'alliberació dels empresonats socials — així els anomenen —, a la que LA CAMPANA DE GRACIA ha concedit un espai més que regular, ha entrat en una fase nova, ha emprès volades que semblaven inassolibles en els moments que fou iniciada.

El ressorgiment d'ara té una significació doble. En primer lloc, vol dir fins a quin extrem l'opinió s'interessa per la situació dels empresonats; i, en segon lloc, ens diu a tots com la sensibilitat popular es manifesta davant la idea i la celebració d'actes en què la justícia no és una paraula buida.

Emperò si l'opinió ha demostrat aquest alt sentit de justícia i d'equitat en interessar-se pels que són reclusos a les presons i als presidis, cal per altra banda reconèixer que les autoritats cridades a recollir les palpitations d'aquesta manifestació no han respost com era d'esperar. Cal reconèixer que no han estat prou generoses a favor d'allò que l'opinió demanava.

Alguna cosa s'ha aconseguit, però. L'actitud del poble i dels estaments socials que volen la desaparició d'aquesta úlcera del cos, de la vida nacional, és una prova que aquests estaments i aquest poble han comprès que llurs esforços i llurs pensaments altruistes — que, en aquest cas, són també egoistes — no restaran estèrils, infecunds. Tan convençuts n'estan, que, per estar-ne, és que no cessen, no es deturen en el camí, en la campanya empresa, i cada jornada laboren amb més afany en la consecució de llurs propòsits.

Molta cosa és feta. Cal reconèixer-ho. Però ens falta encara molta cosa a fer. Queda molta feina. Som, com si diguéssim, a la mitat del camí, o un xic més enllà, no més. El govern ja ho ha declarat en una nota oficiosa. Ell no anirà més lluny. A la cosa única que sembla disposat és a concedir, segons en quins casos, indults parcials a favor d'alguns dels detinguts. ¿Podem i devem, nosaltres, acontentar-nos amb un tal oferiment? Fóra difícil. No podem acontentar-nos-en, perquè no sabem l'abast que aquest oferiment tindrà. I, a més a més, perquè els indults parcials són concedits sempre, amb l'informe previ dels directors dels establiments penitenciaris respectius. I en el cas dels reclusos nomenats socials, la majoria de les vegades, l'informe previ — i tan previ! — fóra desfavorable. El panorama dolorós que avui ofereixen els presidis espanyols ens diu prou clar, prou eloqüentment, què serien els informes previs alludits.

També sabem que, conforme als principis jurídics, hi ha dificultats per poder anar més enllà d'on el Govern ha anat. Però també sabem que la consciència del poble, quan

es manifesta favorable a una cosa, a un afer, no hi ha cap Govern que pugui negar-li-la. I això vol dir que l'instint intuïtiu del poble encou i abasta més quantitat de lleis i de preceptes que els mateixos legisladors.

Per això, doncs, nosaltres, que hem posat a favor de l'alliberament dels reclusos tot allò que podem posar-hi, seguirem encoratjant la campanya en aquesta fase nova, per tal que, a la fi, ço que no ha estat encara una realitat, assoleixi tots els esclats de la resplendor que en l'horitzó albirem.

El nostre concurs, desinteressat sempre, no faltarà mai allà on calgui ni en cap moment.

ANGEL PESTAÑA

La malaltia de la pesseta

L'anèmia que corseca el nostre signe monetari és tan greu, que si els metges no l'hi troben un reactiu, un reconstituent que li torni les forces perdudes, aviat li haurem de cantar les absoltes.

Però, a la capçalera de la malalta, els facultatius i els "curanderos" han fracassat. Les receptes que formulen i les antífoes que reciten no són més que aigua calenta.

Haurem d'assajar els remeis casolans. Potser amb la terapèutica domèstica aconseguirem ço que la ciència i la màgica no han pogut copsar fins ara.

Per a nosaltres és un article de fe que a la pesseta la punyalada de mort la hi ha donat la dictadura.

Les Exposicions, els monopolis, les Confederacions hidrogràfiques, els "firmes" especials, els Comitès parasitaris, eren altres tantes ferides per on la sang de l'economia espanyola s'escolava.

Uns mesos més que el caos i l'orgia s'haguessin perllongat, i el nostre crac esdevenia fatalment.

Hi ha, després, el factor moral. L'espanyol que durant la guerra europea restant neutral no va demostrar prou sensibilitat, ha provat durant la dictadura que de dignitat i d'intel·ligència coixeja també d'una manera lamentable.

Breu. L'espanyol d'avui, política i civícamment considerat, no val cinc cèntims. Hem aguantat pacientment sis anys de dictadura, i n'haguérem aguantat un segle o més.

No és estrany, doncs, que davallant i menyspreant-nos nosaltres, s'hagi enfonsat el signe que al mercat ens representa, representa a la Borsa universal el valor d'Espanya.

Finalment, ens fixarem en un detall, que a molts semblarà una puerilitat potser, però que per nosaltres té la seva importància.

Alludim a l'estampació dels bitllets de

Banc darrerament emesos i posats en circulació.

¿No hi havia per gravar al paper-monedà imatges menys d'espanyolada que Felip II, l'Escorial, la catedral de Burgos i Sant Francesc Xavier predicant als indis?

Els sants i els reis absoluts fa quatre segles que a Europa ni amb la moneda passen. I ací ens els trobem encara fins a la sopa.

Quan veiérem als "pàpiros" els tètrics personatges, diguérem:

—Aquests ens portaran la negra.

I així ha estat. Si tant de gust es té pel casticisme, haver-hi retratat, al dinèr, la "Chelito", "Cagancho" o el "Niño de Mairena", si no s'hi volia exhibir En Goia, En Quevedo i Echegaray, com era lògic i s'ha fet sempre.

¿Quin crèdit ha de merèixer un país que

L'estàtua de la llibertat americana il·lumina el món amb el seu or.

El senyor Esteve fa el viu
—Carai; quants vots tindré! A cada llista estic inscrit.

Espurnes de la setmana

Voleu dir que aquest país resistirà la prova de la llibertat d'impremta? Estàvem tan acostumats a anar tots els dies al Govern Civil!...

Atenció en els que ataquen de l'altra banda!...
No en feu gaire cas.
Potser que no en féssiu gens, ni mica.

S'acosta l'hora que arribi Francesc Macià.

Ja sabeu que el liberal Santiago Alba ha fet processar un periodista republicà?
Cal tenir-ho en compte.

El comte de Montseny—l'Adolphe Menjou de la Dictadura—diu que es vol presentar candidat per Arenys.
Però encara hi ha gent que li doni la mà, a aquest tipus?

Col·laboradors de la Dictadura: Julio Fournier, Francisco Torres, Vidal-Salvó, Gutiérrez, Joaquín Montaner, etc.
Aquesta llista continuarà.

“La Veu de Catalunya” segueix ocupant-se del Pacte de Sant Sebastià.
Vol dir que no podríem parlar d'altres coses, també molt importants? Per exemple, del negoci del suro?

El govern parla encara d'eleccions.
Hi ha convits que són dignes d'ésser menyspreats.

La pesseta baixa.
La culpa no és pas d'aquest govern dictatorial.
Ni de l'altre.
La culpa és del manteniment de la columna vertebral de l'Estat.

Recomanem als nostres lectors que fins que no hagi desaparegut la censura vulguin assabentar-se del que passa al país llegint la Premsa estrangera.

Es flaira un vent de protesta!...

Quan és diu que el país no està preparat per a la República, es fa una ofensa a la cultura del nostre poble, preparat per a tota mena de contingències i d'esdeveniments.

Monarquia? República? Catalunya!
Catalunya? Espanya? República!
Monarquia? República? Catalunya? Espanya? Finances!

Cauen els dictadors americans...
A Turquia se suprimeix el govern únic i s'obre la porta a la lluita política.
Queden dues dictadures mediterrànies, tan sols.

No ens plauen pas gaire les violències; però, que us diré, donat que els “Legionarios” ja han arribat a Santander i es disposen a demostrar que l'actuació d'un partit o d'una Banda són els fets, no està pas malament que, pel cantó de les esquerres, hagin demostrat, a la Cortunya, que també hi ha gent disposada a actuar con els demanen i desitgen.

Potser així rectificaran o s'adonaran que la violència no és pas una cosa gaire simpàtica i agradable.

El doctor Albiñana ha donat la sensació que era l'amo.

Hi ha pactes i pactes.
Els honorables i els deshonorables.
Els que es fan cara al país, com el de Sant Sebastià.

Els que es fan d'esquena al país, com aquell memorable de l'any 1917, en què el catalanisme deixà d'ésser neutre, per a convertir-se en intervencionista governamental, sense demanar res a canvi de la seva cooperació ministerial.

No oblideu que Cambó va dir, l'any 1919, en baixar de l'“express” al Passeig de Gràcia:
—Porto l'autonomia a la butxaca.
I encara la hi guarda.

Els que demanen ara la unió sagrada entre els catalanistes no saben el que es diuen. No es possible anar de bracet amb cap dels que en els sis anys, quatre mesos i tretze dies han conviscut o voraviscut amb la U. P.

No volem res més que la llibertat.

Es fa saber que encara escriu articles el senyor Manuel de Montoliu.

Darrerament s'ha sabut que Ramon Rucabado ja no és un home intel·ligent.

Hi ha que fer un aturament en el camp de la crítica política. Hem llegit uns articles violents, firmats per un ciutadà que fou escamot a Prats, atacant tots els partits polítics existents i tots els homes. Ho creiem massa fort. Tots els que ataquen a tothom, són febles d'esperit. No per combatre a tothom, s'és més fort.

No n'hi ha prou tampoc per a ésser o considerar-se patriota, haver lluitat en un moment sentimental.

Cal tenir en compte que en una guerra hi ha els soldats que hi van per força, els que hi van decidits i els “Legionarios” que hi van a sou.

Ha arribat un moment en què es necessita, més que mai, la lluita.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

Fa dies que s'estan celebrant ací els exercicis espirituals. Mitjançant una quota de trenta-sis pessetes, algunes mares hi porten els seus fills, i alguns joves dels de la flamarada hi han anat també.

Lamentem que hàgim arribat a aquest grau, i per això ho denunciem. Mentre hi ha pobres que no poden rosegar un mos de pa, es destinen diners per això.

I, d'ací pocs dies, com que celebrarem les fires, tots aquests joves exercitants aniran a les nostres sales de ball i estrenyeran fort la seva parella, per a no recordar-se d'altre exercici que el de l'arrambada.

Fet i fet, fan bé de prendre-s'ho a la fresca, amb la calor que fa!

UN MORALISTA

SALLENT

Fa temps que Sallent viu un estat de cocacció inexplicable, degut al “zel” del sots-caporal de mossos d'esquadra i subordinats.

L'any passat, ja va manifestar-se l'estat en què ens veuríem sotmesos, portant-se a cap tota mena de persecucions als caçadors, a voltes, injustificades, i des d'aquella data, hom s'ha vist sorprès amb un regitzell de “serveis”, àdhuc hi ha hagut escorcolls dins l'estatge sense la deguda ordre del Jutjat.

Deixant a part tots aquests fets, passaré a ressenyar el darrer “servei” portat a cap per un individu del dit cos, en la persona de l'infeliç Salvador Manoplata.

Estant-ne el mosso d'esquadra En Roig “prenent la fresca” assegut davant de ca la Paula, veié a dintre l'infeliç que fou atropellat, parlant sol i tocant un acordió; dit mosso s'hi apropà prenent-se alguna llibertat grollera, i com fos que aquell protestés, el mosso li prengué l'instrument aixafant-li'l contra el cap, retirant-se un cop realitzada la faccía. Al cap d'un moment, en veure que el mosso tornava a ell, va agafar un tros de l'instrument, i va llençar-li; aleshores, l'heroic mosso lligà ben fort l'infeliç, pegant-lo fins que el cor li digué prou, davant de la protesta unànime dels que presenciaren el fet, als quals, en voler-li fer avinent que se li podrien fer càrrecs, dit mosso va permetre's un punt de “pinxeria” dient que: “A tots els homes de Sallent ja se'ls havia passat pels...”, el demés hom s'ho imaginarà. Acte seguit, bo i lligat i a empentes, el portà a la presó, on hi restà més d'un dia.

Fa mig any que el general Berenguer va pujar al poder, prometent una normalitat. A Sallent no hi hem notat diferència amb llur traspàs.

Senyor batlle, ¿estem en estat de setge? ¿No s'hi podria posar cura a aquest estat anormal en què vivim?

J. G.

B. A. (Pont d'A.).—Repetim la resposta de dos números abans.

J. B. P. (Pineda).—Ja no és oportú. Feunos altres coses, perquè vós escriviu bé i voldríem complaure-us.

6-quet (Solsona).—Aquestes coses s'han de firmar. I nosaltres volem saber qui és i on viu qui les diu.

L. S. G. (Palamós).—Es massa llarg. Tenim a la vostra disposició els segells. Els originals no es tornen.

P. E. P.—Es massa personal. Tingueu en compte que poden dir-se les coses sense arribar a l'atac personal.

J. V. (S. S. d'A.).—Escrudada i corregida, anirà.

Impremta “La Campana”, Om, 8, Barcelona

—Veurà! està tan baixa, la pesseta!...